

Petrus – gewaarschuwd

lezen: Marcus 14:17-31

Alles, ja alles heeft hij achter zich gelaten. Zijn netten, zijn vissersboot, zijn gezin – kortom zijn hele vroegere bestaan. En hij is Jezus gevolgd, zonder aarzeling: Simon bar Jona, Simon, zoon van Johannes, visser uit Betsaïda. Drie jaar lang is hij met rabbi Jezus en zijn leerlingen door het hele land van Galilea en Judea getrokken. Overal zijn mensen ademloos blijven luisteren naar de boodschap die Jezus hen brengt. Ze zien de wonderen en genezingen die Hij doet.

Vanaf het begin is Simon erbij geweest. Getrokken, geboeid, geroepen door deze rabbi uit Nazaret. Rotsvast is zijn geloof in Jezus, om jaloers op te worden: 'U bent de Messias, de Zoon van de levende God' (Matteüs 16:16). Ja, Simon – die de bijnaam Petrus / Rots krijgt - weet het zeker: deze Leraar is de langverwachte Bevrijder van Israël. Het Koninkrijk van God is aanstaande. De Romeinen zullen binnenkort hun biezen moeten pakken. En nu ze in Jeruzalem zijn om hier opnieuw het Paasfeest te vieren is de spanning ook bij Simon Petrus om te snijden. Zou het nú zo ver zijn? Zou Jezus nú zijn rechten op de troon van David gaan opeisen?

Zojuist hebben ze samen – op een geheime plaats in Jeruzalem – de Paasmaaltijd gevierd. Pesach, de maaltijd die herinnert aan de bevrijding van het volk van de Joden uit het slavenhuis van Egypte. Het zal voor Jezus zijn laatste maaltijd worden. De geestelijke leiders van het Joodse volk hebben immers besloten dat die rabbi uit Galilea van het 'toneel' moet verdwijnen. Eén van Jezus' leerlingen – Judas – speelt met hen onder één hoedje. Hij zal hen de Meester in handen spelen.

Het is een indrukwekkende maaltijd. Opnieuw verwijst rabbi Jezus naar zijn naderende einde: 'Dit is mijn lichaam ... Dit is mijn bloed ... dat voor velen vergoten wordt.' Ze zingen tot besluit van de maaltijd nog de lofzang (Psalm 113 t/m 118). Liederen van de bevrijding! Dan wordt het tijd om te vertrekken. Naar de Olijfberg. Een oase van rust. Een plek om te bidden. Daar gaan ze. Door het donker van de nacht. Door

de stadspoort. Door het dal van de Kidron.

Maar dan is er opeens dat onverwachte, maar o zo scherpe woord van Jezus: 'Jullie zullen allemaal ten val komen, want er staat geschreven: "Ik zal de herder doden, en de schapen zullen uiteengedreven worden.'" Jezus citeert hier een profetie van Zacharia (13:7). De leerlingen herkennen de beeldspraak. Ja, zo gebeurt het in harde werkelijkheid van het leven van elke dag. Op de berghellingen graast een kudde schapen. De herder waakt over zijn kudde met zijn staf, zijn knots en zijn slinger. Plotseling wordt hij overvallen door een troep hongerige wolven. Ze bespringen hem en takelen hem zo toe, dat hij erbij neervalt en hij zijn kudde niet meer kan beschermen. De schapen die niet meer beschermd worden, raken ontredderd, slaan op de vlucht en stuiven naar alle kanten uiteen. En dat gaat nu gebeuren, zegt rabbi Jezus. 'Ik ben die Herder. Ik zal gedood worden. En jullie zullen - als ontredderde schapen - naar alle kanten uiteengedreven worden.' Zo moet het gebeuren!

Alle leerlingen die zojuist met rabbi Jezus de Paasmaaltijd gevierd hebben zullen ten val komen. En dat ondanks al hun stoere woorden en beweringen van het tegendeel. Want stoere taal gebruiken ze wel: 'Nooit van mijn leven', is Petrus' reactie. Een reactie vol passie. 'Ontrouw? Aan rabbi Jezus? Dat is misschien nog wel mogelijk bij de anderen, maar toch niet bij mij!' Wat een overschatting van zijn trouw aan de Meester. En of Jezus nu waarschuwt dat juist hij Hem nog in die nacht drie maal verloochenen zal, Petrus is zeker van zichzelf: 'Al zou ik met U moeten sterven ...'.

Simon Petrus denkt zichzelf goed te kennen. Jezus hoeft Zich geen zorgen te maken. Hij en de anderen zijn er ook nog. Wie Hem in de steek zal laten ... hij niet! Als het moet is hij bereid met en voor Hem te sterven. Ongetwijfeld meent Petrus dit. Maar de werkelijkheid van elke dag is vaak zo ingewikkeld. En voordat je het weet loop je de Meester op de lijdensweg voor de voeten en ben je Hem niet meer tot een steun maar eerder tot een last.

Wat een zegen dat er Eén is die je beter kent dan dat je jezelf kent. Die je ziet zoals je bent. En die als een goede herder gevluchte schapen niet afschrijft, maar zoekt en vindt!